

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ὡ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπί
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Ενιά μηνός φλεβάρη,
γκαμήλαις 'στό ποδάρι.

Πούντος έπτακόσα και πενήνταένα,
μούτσουνα Παληάτων καταλευρωμένα.

Τάδε Καρνάβαλος λαλεί
κι' ένθουαίόζονται πολλοί.

Σηκωθήτε, σηκωθήτε,
τόν Καρνάβαλον δεχθήτε.
Μές 'στην τόση σας κραπάλην
έρχομαι σάν πέρου πάλιν
βασιλεύς βασιλευόντων,
κύριος κυριεύόντων,
άντιλήπτωρ χορευόντων,
κηδεμών ρητορευόντων
και πολλά μασκρευόντων.

Της κλεινης Βουλης τας εδρας τωρα πλέον παραίτετε
κι' όλοι 'στας εξεδρας γτε.

'Εκει πέρα σας προσμένουν άμοιβαί πολυετών
άθλων, κόπων, άρετών.

Χάσκουν, Συβαρίται χαϊνοι,
και τό πνεύμα παρελαύνει
πτερωτόν, σπινθηροβόλον,
θαυμαζόμενον παρ' έλων.

Πνεύμα μέγα, πνεύμα νέον
των συγγόνων 'Αθηναίων,
πνεύμα ρέον κρουνηδόν

έν τῷ μέσω των ὁδῶν,
πνεύμα σφύζον, πνεύμα πλάνον,
πνεύμα των κοπροστεράνων.

Πνεύμα των αρχαίων χρόνων
πνέον εκ των Παρθενώνων,
πνεύμα νέον άνανθρώον
εκ πολλών ούρητηρίων
και μανθρών κοπιζόμενων
καλοκαίρι και χειμώνα,
κι' έξ ύγρων έχθυνομένων
εις της δόξης των λευμῶνα.

Τούτο δὲ τό νέον πνεύμα πλημμυρίζει τὰ κεφάλια
μόλις έλθουν Καρνάβαλοι.

Κι' ως ό Νείλος πλημμυρίζον άπαξ, δις και τρίς τον χρόνο
γοιμοποιεί την χώραν των μεγάλων Φαραώνων,
έτσι και τό πνεύμα τούτο πλημμυρίζον έτησίως
την κοιτίδα των πνευμάτων την άρδευεί θαυμασίως.

'Απτομαι των εξύπνων κι' ύπνωτίζονται,
άπτομαι κοιμισμένων κι' άρπυνίζονται.
'Απτομαι και πολλών γυμνητευόντων
και πρώτοι μεγαλώνον' έν τοις πρώτοις,
άπτομαι της κοιλίας νηστευόντων
και γίνεται κοιλία πατριώτις.

"Απτομαι τῶν κρᾶνῶν καὶ καπνίζονται,
ἔπτομαι τῶν Βουλῶν καὶ δαμιονίζονται,
ἔπτομαι τοῦ σπαθιοῦ σουλασταδῶρων
καὶ τρίζει γκλᾶν καὶ γκλῖν 'στὰ πεζοδρομία,
ἔπτομαι καὶ τῆς ἑδρας βουλευφῶρων
καὶ ξεροσῆ θεσμοῦ καὶ τὰ παρόμοια.

"Απτομαι τοῦ Ζαήμη καὶ λαλεῖ
καὶ τὸν μεγάλον θεῖον ἀπειλεῖ,
ἔπτομαι καὶ τοῦ πρώτου 'στοῦ Κορριάτες
κι' ἀμέσως τοῦ Ζαήμη κάνει πλάτακι.

"Απτομαι τῆς Κορδῶνας, ποῦγει γρίνα,
κι' εὐθὺς ξανακασῶ τὰ προζιῶνικα,
ἔπτομαι τῆς κουδούνας τοῦ Ρετινῆ
κι' αὐτοστιγμει τὴν πᾶνον τὰ δαμιόνικα.

"Απτομαι τῆς πλειᾶδος τῶν συμμάχων
κι' ἀρχίζει θεωρία καὶ πελάγωμα,
κι' ἰδοὺ συλλαλητήρια στομαχῶν
καὶ Συνταγματοφῶρων σκυλοφῶμα.

"Απτομαι καὶ τῆς εἰρήνης αὐλοπούλων
καὶ κάνουν τεμενάδες κι' ὑποκλίσεις,
ἔπτομαι τῶν κυρίων Μπικοπούλων
καὶ πέφτουν βροχῶδον ἐπερωτήσεις.

"Απτομαι τῶν χειλέων τοῦ Λεβιθῆ
κι' ἀμέσως φανερώει τρομερῆ,
καὶ λέγει πῶς ὁ Κουντουρος προῖδει
τὴν Κρήτην καὶ τοὺς Κρήτας φανερά.

Μὰ κι' ὁ Σουλτᾶνος ἄρχισε πολὺ
κι' ἄφερμα, ξεφανίζει, Νικολῆ,
κι' ἴσως γιὰ τοῦ Κουντουροῦ τὰ χαμπέρια
κουντουριὰς νὰ σὲς στείλει καὶ σεκέρια.

"Απτομαι τῶν φρονιμῶν καὶ σωφρόνων
κι' ἀμέσως χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς,
ἔπτομαι τῶν μουρῶν καὶ φαρφαρώνων
καὶ βλέπουνε τοὺς σωφρόνας σουρλοῦς.

Φιλᾶτε τὰ χρυσὰ μου τὰ παπούτσα,
τὰς βουληφῶρας ἑδρας σας ταμπῶ...
ἔπτομαι καὶ τοῦ Κώστα τοῦ Πλατούτσα,
καὶ γίνεται κι' ἐκεῖνος Μιραμπῶ.

"Απτομαι κάθε σβέρκου καὶ γεμίζει
μ' ὄλογρυσκα γαλόνικα καὶ σεπρήτικα,
καὶ τρώπια πολέμων ἐνθυμίζει
μὲς 'στὸν διασκεδάσεων τὰ σπήτικα.

"Απτομαι τῶν ξεφῶρων, τῶν ἀνέμων,
καὶ μπαίνουν σὲ γουδὲ καὶ κοπανίζονται,
ἔπτομαι καὶ πολλῶν ἑπιπολέμων
κι' εὐθὺς ἀνδραγαθήσαντες βαπτίζονται.

"Απτομαι τῶν σπυριῶν κι' ἐξανθημάτων
καὶ τοῦ πολέμου γίνεται πληγαί,

ἄπτομαι τῶν ἑλῶν καὶ τῶν τεματίων
καὶ Κασταλίας φαίνονται πηγαί.

"Απτομαι καὶ τοῦ κάθε κουλογῆρη
καὶ γίνετ' Ἐκατόγχερ καὶ βουτῆ...
ἔπτομαι κάθε πλυστρας μὲ τσεμπέρι
κι' ὡς Ριανκούρ καθεὶ τὴν χαιρετῆ.

"Απτομαι τραγογῶνδων σωφρόνων
κι' εὐθὺς μεταμορφῶνται σὲ ταύρους,
ἔπτομαι τῆς οὐρᾶς τῶν ἡμίονων
κι' ἀμέσως τῆς κρεμοῦν μεγαλοσταύρους.

"Απτομαι καὶ τῶν φάυλων καὶ σηκώνονται
καὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ των ξεσερκνόνται.
"Απτομαι Πανοπούλων καὶ ληστῶν
καὶ νομοθετᾶι χρίονται πατέρες,
ἔπτομαι καὶ λαβᾶρων σεβαστῶν
καὶ μασκαράδων γίνονται παντιέριας.

"Απτομαι τῶν ἀνδρείων καὶ μουσκεύων,
ἔπτομαι τῶν βραχάδων καὶ φαγκεύων,
πετοῦνε τὰ γαρούφαλ' ἀπ' ταῦτ'
καὶ Σάξ-Κεσορρογοὺ γράφονται κι' αὐτοί.

"Απτομαι σταυρωτῶδων εἰσπρακτόρων
κι' ἀμέσως 'στὰ κοτόπουλα ξεσπῆν,
ἔπτομαι καὶ τσολλάδων λιχροφῶρων
κι' ἀρχίζουν νὰ χορεύουν παντεςπᾶν.

"Απτομαι κάθε κήπου τῶν κλαυθῶν
κι' ἀμέσως τὴν χερᾶν ἐπροσωπεῖ,
ἔπτομαι καὶ τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν
καὶ ζυκικα τὰ βγάξω κι' ἑλλιπῆ.

"Απτομαι τῶν γραμμᾶτων καὶ τῶν φῶτων
καὶ γίνονται πομπὴ τῶν Πιερώτων,
ἔπτομαι κάθε μούλου καὶ ἠοπεύεται,
ἔπτομαι κάθε νόμου καὶ πομπεύεται.

"Απτομαι τοῦ βλακῆς καὶ πέρνει νοῦν,
ἔπτομαι τῶν στειρῶν κι' ἐγκυμοῦδων,
ἔπτομαι τῶν σπητιῶν καὶ ξεσπητῶνται
καὶ μὲ διασκεδάσεις βλακῶνόνται.

"Απτομαι καὶ κημπῶων κανονιέρηδων,
ποῦ γίνουν τοῦ μακαλίη των κανόνια,
κι' αὐτοὶ μπᾶλ-καλικὸ ποθοῦν παγκιέρηδων
μὲς 'στὰ μουρλοῦκικά των τὰ σαλόνικα.

Τὰδε λαλεῖ Καρνάβαλος τὰς χεῖρας ἀνατείνων:
Ἄνστα σύ, Ρωμαῖτικο, καὶ μασκαράδες κρῖνον,
βραβεῖα ξανακῶρπισε, κτυπάτε, πολεμάρχι...
ἀπ' ἄρη σ' ἄρη κομετῆ... τραβοῦν τὸν Μασκαράρη-

Σῆνω τὴν πανοπλίαν σου τὴν πρώτην νὰ φορέσης
καὶ λύσε κάθε γῆτρον,
ἐνῶ δ' ἀποκαλύπτονται Νηφωριστῶν αἰρέσεις,
κακείς δὲν εἶναι νῆφρον.

Κι' εκεί 'στό μέγα τέμενος, πού ζέρετε πώς κείται
 μέσ 'στού Σταδίου τήν όδόν, και 'στό λαλείν άσκείται,
 άπεκαλύφθη κι' αίρεσις τά μάλα σεβαστών
 άντιηρωιστών.

'Αρχήν της έχει τους θεσμούς, θεσμός τό πρόγραμμά της,
 κι' εύκοιλιότης στόματος τό μόνον σύνθημά της.

Μυστηριώδεις δέ τελεί κι' εκείν' ίερουργίας
 ποικίλων μουσικών,
 και στυγερούς συνδυασμούς και νύκτας Βαλπουργίας
 όργίων γλωσσικών.

'Στήν 'Αθήνα Ξαναμπήκα,
 γειά σας και καλώς σας βρήκα.
 Νά κι' έφότης κοιμηρετί
 κι' ό χορός καλά κρατεί.

Κόσμε μασκαραδών βάρδα,
 βάλε κόκκινη κονιαράδα,
 κι' έμπροστά μου Ξαναπήδα
 μέ κοντάρι και μ' άσπίδα
 και μέ κράνος Μακεδόνου...
 να μου ζήσης... και τού χρόνου.

Χαιρετώ τόν Φασουλή,
 βλέπω τό χουζούρι σου,
 σου βουλόνα τή Βουλή,
 λέω φτού... στή μούρη σου.

'Ο Φασούλης τόν προσδώνει
 κι' όλον τό πλ.ήθος συγκινεί.

Καλώς τον τόν Κρανιαβλον, κλεινόν γλωσσοπώλων,
 στών πόλεων τήν πόλιν,
 κούτην τήν υδροκεφαλον, τήν ελεφαντιώσαν,

